

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ JULIETTE FURET

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΜΑΡΘΑ, 65 ετών.
ΜΙΑ ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ
ΕΝΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ

(Σε μία κρεββατοκάμαρα. Η Μάρθα κοιτάει βαρεία άρρωστη στο κρεβάτι. Η αδελφή του ελέους κહેται κοντά της).

ΜΑΡΘΑ. — Πότε λοιπόν θάρθη ο πνευματικός;

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Δεν εινε πολλή ώρα που έσπευα να ύπηρετη νά φρονάξη τόν εφημέριο τής συνοικίας σας. Άλλά δεν ήταν στο σπίτι του. Φαίνεται ότι τόν εχαν φρονάξει άλλο.

ΜΑΡΘΑ. — Σε κάποιον έτοιμοθάνατο ίσως, όπως εγώ.

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Ω, κυρία, μην τόν λέτε αυτό. Δεν θα πεθάνετε.

ΜΑΡΘΑ. — Σωπάτε... Σωπάτε... Δεν μπορείτε πειά να με γελάσετε με ψευτικές ελπίδες. Άκούω τόν θάνατο νά φρεουγίζει κοντά μου... Άλλά πού εινε ο εφημέριος; Τί θα γίνει τώρα;...

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Ηουχάστε, κυρία. Είπα στον ύπηρετή νά πάη νά καλύτεη όποιονδήποτε άλλον ίερεά εύρει...

ΜΑΡΘΑ. — Ά, έχωμεις πολύ καλά. Δεν θέλω νά πεθάνω χωρίς νά εξομολογηθώ... Η άγωνία μου θα ήταν έτσι πολύ πύ φριχτή... Θεέ μου, πόσο ύποφέρω!... Η άνατνή μου σώνεται... Μ' άγγίζει ο θάνατος με τή κρύα τόν χέρι. Τό κορμί μου γέμισε ρίγη!... Πού εινε ο πνευματικός; Γιατί άργεί νάρθη;!... (Έξαφνα παρονούζεται στην πόρτα ο πνευματικός). Ά. επί τέλους, Θεέ μου, ήρθε, ήρθε ο πνευματικός... Άδελφή, άφησθε μας μόνους.

(Η Άδελφή φεύγει. Ο εφημέριος πλησιάζει στο κρεβάτι τής έτοιμοθάνατης).

ΜΑΡΘΑ. — Καθήστε, πάτερ μου, καθήστε κοντά μου... Δεν νοιώθω καθόλου καλά τόν έαυτό μου και δεν θέλω νά πάω στον άλλον κόσμο, χωρίς νά ξελαρωρώω τή καρδιά μου με τήν εξομολόγησι...

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. — Είμαι έτοιμος νά σ' άκούσω, τέκνον μου.

ΜΑΡΘΑ. — Άλλοίμονο, πάτερ μου!... Όλος ο κόσμος με νοιάζει μιά άγία. Κι όμως είμαι μιά μεγάλη άμωρολή...

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. — Ηουχάστε. Ο Θεός εινε πολνεύπλαχνος και θα σάς συγχωρήση.

ΜΑΡΘΑ. — Άλήθεια;... Ω, πόσο μ' άνακουφίζετε, πάτερ μου! Και τώρα άκούστε με... Στα νεύατα μου ήμουν πολύ ύμορφη. Παντρεύτηκα μ' ένα πολύ πλούσιο νέο. Άλλά μερικά χρόνια μετά τόν γάμο μου τόν άπάτησα!... Έφευγε συχνά σε ταξείδια στις άποικίες κι έμενα μόνη... Έ-

δλους μέσα στο Παλάτι. Κάποτε λοιπόν πού ο Βασιλεύς Όδων έταξείδευσε στο έξωτερικό, ή Άμαλία, πού κυβερνούσε τόν Κράτος, έβγαλε μιά διαταγή και άπηγόρευσε στους άξιωματικούς τόν Άνατόρωνα νά τρέφουν μούσι! Ο Τουρέ, πού εκείνη τήν έποχή είχε άρειμάνια κάτασπρα μουστάκια και θαυμάσιο Ναπολέοντιο μούσι —στό όποιο έτρεφε ξεχωριστή άγάπη — άναγκάστηκε με πολλή του λύπη νά θυσιάση τόν μούσι, και τόν έξύρισε. Ο συνταγματάρχης Τουρέ ήταν τότε Φρουραρχός Άθηνων και, σύμφωνα με τόν κανονισμό, μιά φορά τή βδομάδα έερεπε νά παρουσιάζεται στην Άντιβασιλίσσα και νά τής ύποβάλη εις σέβη τής ύπ' αυτών Φρουράς. Τήν πρώτη λοιπόν φορά, παρουσιάστηκε στην Άμαλία με ξερισμένο τόν μούσι, αλλά με τά μουστάκια βαμμένα κοτάμαυρα. Η Βασιλίσσα τόν εκύτταξε έκπληκτη νά τή μεταβολή.

— Πώς έγινε αυτό; ρώτησε τόν Φρουραρχο.

— Μεγαλειοτάτη, άπάντησε ο Τουρέ με λυπημένο ύφος, τά μουστάκια μου πενθούν για τόν θάνατο τού πωληρού και άχώριστου συντρόφου τους, τού... ύπογενείου!

Η Βασιλίσσα έγέλασε και είπε:

— Καλά, καλά, κύριε Τουρέ. Η διαταγή δεν μπορεί ν' άφορα ένα Γάλλο εκ καταγωγής. Ξέρω ότι στη Γαλλία τόν ύπογενίον έχει τήν ιστορία του. Λοιπόν, ν' άφήσετε πάλι τόν μούσι σας, όποτε ποτεύω και τά μουστάκια σας νά... βγάλουν τόν πένθος τους.

Αυτό πράγματι μ' έγινε. Για τόν τύπο όμως, δηλαδή για νά τηρηθούν τά προσήματα, τά πράγματα έξοκονομήθηκαν ως εξής: Τόν καρδιο εκείνο είχε συστήθει σωμα Πυροσβεστών, με ιδιαίτερη φρονταχική στολή. Οι άνδρες έφεραν ψηλό μπροστινό κράνος με κόκκινο λειο. Σύμφωνα με τόν κανονισμό τους, οι πυροσβέστες ήταν ύποχρεωμένοι νά τρέφουν γενειάδα, άγνωστο γιατί! Ίσως για νά επιβάλλωνται περισσότερο στις ώρες τής πυρκαϊάς, και... στις παραμάρες. Λοιπόν, ο συνταγματάρχης Τουρέ διορίστηκε Διοικητής τής Πυροσβεστικής Ύπηρεσίας και ως πέτοςμς μπορούσε, χωρίς παράβασι τής βασιλικής διαταγής, νά τρέφει τόν Ναπολέοντιο μούσι του. Τό όποιο και διατήρησε ως τόν τάφο.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ!

τσι, σ' ένα άπ' τά μακρινά τού αυτά ταξείδια, έφερα στον κόσμο ένα παιδί! Ήταν ένα χαριτωμένο αγοράκι με γαλανά μάτια. Άχ, δεν είδα ξανά στη ζωή μου τόσο γαλανά μάτια... Μολταύτα τόν παιδί αυτό έπρεπε νά έξαφανιττή. Και μιά πιστή μου ύπηρετρια τού πήρε μιά νύχτα και τόν άφησε σε μιά γωνιά τού δρόμου. Πήην μου τόν πάρει, τόν φίλησα για πρώτη και τελευταία φορά και πέρωσα στο λαιμόδάκι του ένα μικρό σταυρό μ' ένα μαύρο μαργαριτάρι

στη μέση. Πρόσεξα επίσης ότι τόν παιδί μου είχε στο άριστερό του χέρι τρεις έλληνες, ή όποιες σχημάτιζον ένα τρίγωνο...

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. — Είπατε πώς τόν παιδί σας είχε μότια γαλανά και τρεις έλληνες στο άριστερό του χέρι; Τό θμιάστε καλά αυτό;

ΜΑΡΘΑ. — Μάλιστα, κύριε εφημέριε. Άπό τότε όμως δεν έμαθα τίποτε για τόν παιδί μου. Ω, πόσο έκλαπα τή νύχτα εκείνη τού άποχωρισμού! Θρηνούσα στο κρεβάτι μου και δερνούον. Κι από τότε άγριες τύψεις σπαράζουν τήν ψυχή μου... Είμαι μιά άσπλαχη, μιά έλεεινή γυναίκα, δεν είν' έτσι, κύριε εφημέριε; Είμαι μιά έλεεινή, όχι μόνο γιατί δεν έμενα πιστή στον άντρα μου, μιά και γιατί — ώ, πρό πάντων γι' αυτό — γιατί πέταξα τόν παιδί μου. Προτίμησα νά τόν έγκαταλείψω στο δρόμο, για νά μη με κατακρίνει ο κόσμος. Άλλά έτσι με κατέκρινε ο Θεός. Και δεν μπορώ νά ήουχάσω από τίς τύψεις, ώ, δεν μπορώ... Μου σπαράζουν άμείλιχτα τήν καρδιά μου... Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. (συγκινημένος). — Άκούστε με, κυρία. Τό παιδί σας γεννήθηκε κατά τά 1890, μιά νύχτα φθινοπωρινή;

ΜΑΡΘΑ. — Μάλιστα, κύριε εφημέριε. Άλλά πώς τόν ξερετε σεις αυτό;

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. — Η ύπηρετριά σας τόν έοριξε στην οδόν τού Άγίου Παύλου;

ΜΑΡΘΑ. — Θεέ μου, ναι. Άλλά πώς τά ξερετε όλ' αυτά, κύριε εφημέριε; Πέστε μου λοιπόν, έλεος, λυπηθήτε με, ιί ξερετε ακόμα για τόν δύστυχο παιδί μου; Ζει;

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. (με φωνή πού τρέμει). — Μου φαίνεται ότι ζει.

ΜΑΡΘΑ. — Θεέ μου!... Πού εινε;... Δεν εινε δυνατόν νά τόν ιδώ; Θά εινε τώρα ένας μεγάλος άντρας. Εινε εύτυχημένο;... Πώς ζει;... Πού βρίσκεται; Μήληστε μου λοιπόν. Λυπηθήτε με... Πέστε μου τί λέει για μένα; Τί λέει για τή μητέρα του, πού τόν πέταξε στους δρόμους; Τή μοσεϊ, τήν καταριέται;...

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. — Οχι, κυρία. Τό παιδί σας δεν σας καταριέται, δεν σας καταράστηκε ποτέ. Προσευχότανε πάντα για σάς.

ΜΑΡΘΑ. — Προσευχόταν για μένα!... Ω, κύριε εφημέριε!... Πόσο μ' άνακουφίζετε!... Άλλά μολονότι τόν παιδί μου με συγχώρεσε, δεν παύω νά είμαι μιά άθλια γυναίκα. Έτσι δεν εινε; Θά μου δώσετε άρεσι άμωροτιών;

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. — Ναι. Γιατί πολύ ύποφέρατε... Και γιατί...

ΜΑΡΘΑ. — Γιατί, κύριε εφημέριε;

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. — Γιατί είστε ή μητέρα μου!

ΜΑΡΘΑ. — Η μητέρα σας!...

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. (βγάζοντας ένα σταυρό από τόν λαιμό του).

— Ναι, είστε ή μητέρα μου. Νά ο σταυρός με τόν μαύρο μαργαριτάρι πού μου βάλατε στο λαιμό όταν με άποχωριστήρατε. (Σηκώνει τόν χέρι μου. Κιτάξτε άκόμα. Τά μάτια μου εινε γαλανά...)

ΜΑΡΘΑ. — Παιδί μου!... Τί δνειρο!... Τί δνειρο!...

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. — Άς εινε δοξαμένο τ' όνομα τού Θεού. Γιατί εσώθηκα ως εκ θαύματος. Όταν μ' άφησε ή ύπηρετρια στον δρόμο, άρχισα νά κλαίω. Μιά εύσπλαχνική κυρία πού περνούσε τή στιγμή αυτή, μ' άντελήφθη, με πήρε και με παρώδωσε στις καλόγριες, ή όποιες κατοικούσαν εκεί κοντά. Η καλόγριες με λυπηθήκανε, με κρατήσανε κοντά τους και μ' έμεγάλωσαν με στοργικές φροντίδες. Έπειτα μ' έστειλαν σ' ένα μοναστήρι άνδρών. Έτσι έγιναν ίερες...

ΜΑΡΘΑ. — Παιδί μου!... Ο Θεός σ' έπιστάτηψε. Άλλά έγά έξησα σε μιά φριχτή κόλασι τύφωσι. Και τί συμπόσις!... Νά έξομολογηθώ τόν έγκλημα μου σ' εσένα, στον παιδί μου!... Τί τιμωρία!... Τί θεία δική!... Άλλά και τ' άνακούφις!... Είδα πάλι τά γαλανά σου μάτια, παιδί μου... Και με συγχώρεϊς, παιδικά μου, δεν είν' έτσι;

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. — Ναι, μητέρα, σε συγχώρω μ' όλη μου τήν καρδιά. Και ως πνευματικός και ως παιδί σου...

ΜΑΡΘΑ. — Ευχαριστώ!... Ω, σ' εύχαριστώ, λατρευτό μου παιδί!... (Σεψνάει στην άγκαλιά του).

ΜΑΡΘΑ.—Ω, πόσο έκλαπα τή νύχτα εκείνη τού άποχωρισμού!...

